

Drug, og den fortjener ikke andet Studsmaal end det Vidnesbyrd, som vor nu 22 Aars frie Forfatning har givet den; det skulde da være det Studsmaal, at den ikke har udbredt sig nok. Eigesom jeg er overbevist om, at enhver ægte dansk Bonde er Demokrat — hvad der end kan siges imod ham — og derfor med Glæde vil hilse et saadant Forslag, saaledes nærer jeg ogsaa det Haab, at ingen frihedsfindet og lighedsfindet Mand her i Landet vil Andet end hilse dette Forslag med Glæde paa Grund af den Betydning, det kan udøve ligeoverfor Samfundet i dets Helhed. — Inden jeg slutter disse Bemærkninger, har jeg en lille Afregning at gjøre med den meget ærede Indenrigsminister. Jeg udtalte ifjor, at navnlig den Umstændighed, at den nuværende meget ærede Indenrigsminister beklædte den Plads, han beklæder, gav mig Haab om en heldig Uøsning af dette Forhold, og jeg hentydede da til den Stilling, han for nogle Aar tilbage indtog til et Forslag af samme Natur. Jeg skal gjentagende i ærede Medlemmers Grindring, at der i den 14de Rigsdagssession forelaa et Forslag om et udvidet kommunalt Fællesskab for Kommunalbestyrelsen for By og Land, altsaa et Forslag om et udvidet Amtsraad. Man havde først stillet et Slags Mæglingforslag, som var blevet forkastet, og ved 3de Behandling enedes da Udvalget, saavidt jeg erindrer paa eet Medlem nær, om at indstille til Thinget, at en Del af dette Amtsraads Medlemmer skulde vælges ved Valgmaend efter den frie Valgret — ligesom der er foreslaaet i dette Forslag. — imod at en anden Del af Amtsraads Medlemmer valgtes efter en Valgbarhedsænsus lig den, der gjaldt for Landstinget efter Sunngrundloven. Den nuværende meget ærede Indenrigsminister var Ordfører for dette Udvalg, og efter en Udvikling af, hvorledes Udvalget var blevet saagodtsom enigt om denne Sag, samt at der ved en forfat Strid i Grunden ikke stod Andet tilbage end en Afvikelse imellem de høistbe- skattede og de almindelige Vælgere, udtalte

han sig saaledes: „En Afvikelse, som jeg for mit Vedkommende maa anse for meget skadelig og svækkende, og som jeg derfor med Fornøielse skal række Haanden til at faae sjer- net“. I Motiverne til den Betænkning, der blev afgivet i den foregaaende Samling, og hvortil der henvises, hedder det, at Flertallet hverken kan eller vil negte, at Individets Ret til gennem Folkemængden at gjøre sin Indflydelse gjældende paa Valget af Amtsraads Medlemmer er meget uheldig stillet ved den i Loven af 22de Marts 1855 indførte dobbelte middelbare Valgmaade, og at Udvalgets Flertal derfor maa „anse denne Valgmaade for for- kastelig“; derfor „kan det ikke ønskes, at en passende Leilighed gaar forbi til at faae den forandret.“ Den daværende Ordfører for dette Lovforslag, den nuværende meget ærede Indenrigsminister, sluttede med at udtale det Haab, at de Betragtninger, han havde gjort gjældende, — og hvoraf jeg her har gengivet nogle — maatte have Indflydelse paa Sagens Gang og paa, at man gif ind paa Udvalgets For- slag, hvilket ogsaa skete i den Grad, at 74 stemte for Udvalgets Flertals Forslag og kun 4 imod. Ifjor udviklede den meget ærede Indenrigsminister, at Det var, hvad han ud- talte fra den Plads, jeg nu har den Ære at beklæde, og et Andet var, hvad han maatte udtale fra den Plads, han nu har her. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de Indven- dinger, der kunde reises imod en sliq Udtal- lelse, men jeg skal her kun udtale, at med det for Dit, som her har nævnt, og som foregik for 8 Aar siden, kan jeg ikke negte, at jeg blev i højeste Grad forbauset ved forleden Dag under en anden Sags Behandling at høre den høitærede Minister forud udtale sin Dom over det Forslag, vi her have til Be- handling. Han sagde, at dersom „det Lovfor- slag, der her nærmest staar paa Dagsordenen“ — nemlig det Forslag, hvorefter der her er Tale — „nogensinde skulde blive til Lov, da vilde man snart erkjende, at der er ikke det, der ligner nogensomhelst Garant for en ret-